

Мов той олень, загнаний у болото

(Пісня про Базар)

Помірно

$\text{♩} = 80$

1. Мов той о - лень, за - гна - ний у бо - ло - то,
за - цько - ва - ний со - ба - ка - ми в лі - сах, бо -
ро - ни - ться зне - мо - же - на пі - хо - та,
кін - но - та йде за не - ю по слі - дах. 2. Па - де з у -
то - ми ві - йсько по до - ро - зі, не в си - лі кри - са
вде - ржа - ти в ру - ках, а бо - сі но - ги пу - хнуть на мо -
ро - зі, кри - ва - влять ра - ни в рва - них о - ну - чках.

Мов той олень, загнаний у болото,
Зацькований собаками в лісах,
Борониться знеможена піхота,
Кіннота йде за нею по слідах.

Паде з утоми військо на дорозі,
Не в силі кіса вдержати в руках,
А босі ноги пухнуть на морозі,
Кривавлять рани в рваних онучках.

А бій кипів – останній, може, з боїв,
За полком полк все суне з ворожих сил,
І хтось гукнув: "У нас нема набоїв!.."
З полудня стихло, впав останній стріл.

Зігнали всіх, забрали від них зброю,
Вірних синів святої боротьби,
І впав наказ, щоб власною рукою
Копали тут самі собі гроби.

В холодну днину, стомлені, побиті,
Копали враз могили на полях
Під дикий крик і глум несамовитий
Московських військ, що стали у рядах.

"Готова вже могила всім єдина, –
Таку коротку відповідь дав кат, –

Ось вам соборна, вільна Україна!
Для вас нема ні ласки, ні пощад!"

А хто би з вас зложив таку присягу,
Що буде він повік служить Москві,
Хай відречеться від свого стягу,
Той буде вільний, буде він живий".

В холодну днину, серед снігу й мряки,
Над свіжим гробом, що на них чекав,
Стояли триста шістдесят вояків,
Ніхто не зрадив, ласки не благав.

І впав наказ, стрекочуть скоростріли,
І стелиться козацтво, мов трава,
І труп за трупом падає до могили,
А скоростріл клекоче, не вгада.

Останній впав. З некритої ще ями
Неслися крики ранених і зов,
І хтось грозив кривавими устами:
"Ми нині гинем, завтра – кров за кров!"

Пливуть літа, від роду і до роду
Розносить славу нам новий кобзар,
І оживає в пам'яті народу
Скровавлений, непомщений Базар.